

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

11 iulie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Nicolae Gordilă,
Judecători Iurie Diaconu, Elena Covalenco,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare, împotriva sentinței Judecătoriei Cimișlia din 28 noiembrie 2017 și deciziei Curții de Apel Comrat din 20 martie 2018, declarate de avocatul Victor Coda și inculpatul

*Morozan Dmitrii Xxxxx, născut la
xx xxxxx xxxx, originar și locuitor al s. Xxxxxx, r-nul
Xxxxxxx cetățean al R. Moldova, anterior condamnat prin:*

*1) sentința Tribunalului Cahul din 09.06.1999, în
baza art. 102 alin. (5), 42 Cod penal (1961), la 7 ani
închisoare;*

*2) sentința Judecătoriei Cimișlia din 14.03.2003 și
hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție din
09.11.2009, în baza art. 188 alin. (2) lit. d) Cod penal
(2002) și art. 40 Cod penal (1961), la 11 ani închisoare.*

*Termenul de examinare,
instanța de fond: 01.11.2017 – 28.11.2017,
instanța de apel: 16.01.2018 – 20.03.2018,
instanța de recurs: 04.06.2018 – 11.07.2018.*

Asupra recursurilor menționate, Colegiul penal,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Cimișlia din 28 noiembrie 2017, cauza fiind examinată conform prescripțiilor din art. 364¹ Cod de procedură penală, Morozan Dmitrii a fost condamnat în baza art. 188 alin. (2) lit. b), c), d), e) și f) Cod penal la 6 ani și 2 luni închisoare, cu executare în penitenciar de tip închis, începând din 28.11.2017, cu includerea perioadei aflării în arest preventiv de la 13.10.2017 până la 28.11.2017.

2. Instanța a constatat că la 07 octombrie 2017, aproximativ ora 17.00, inculpatul Morozan Dmitrii, dându-și seama de caracterul prejudiciabil al faptei sale criminale, în urma înțelegerii prealabile cu o persoană în privința căreia cauza penală

a fost disjungată, mascați, pentru a nu-și expune identitatea, acționând intenționat și urmărind scop de cupiditate, însoțit de amenințare și aplicarea violenței periculoase pentru viața și sănătatea persoanei, au pătruns în domiciliul lui Vasilciuc A., din s. Xxxxxxx, r-nul Xxxxxx, atacându-l și aplicându-i lovituri, amenințându-l cu un obiect asemănător cu arma, i-au legat mâinile și picioarele cu un prelungitor și au însușit din domiciliu bunuri și anume: bani în sumă de 2000 lei, un telefon mobil de model Samsung Galaxy J5, un încărcător și căști cu prețul de 4999 lei, un aparat foto de model Nikon cu prețul de 2500 lei, un binoclu de model BARSKL cu prețul de 300 lei, un aparat de sudat de model Dnipro-MMMA 250 MOS cu prețul de 2260 lei, un televizor de model Samsung UE2 H4270AUXUA cu prețul de 2941 lei și o lanternă de model ELMOS cu prețul de 200 lei. În urma acțiunilor sale criminale, inculpatul Moroza D. și persoana în privința căreia cauza penală a fost disjungată, i-a cauzat părții vătămate Vasilciuc A. leziuni corporale sub formă de plăgi, echimoze și excoriații pe cap, echimoze pe piept, excoriații pe mâna dreaptă care se califică ca vătămări corporale ușoare cu dereglarea sănătății de la 6 la 21 zile, și un prejudiciu material în cuantum de 15.200 lei.

Instanța a reținut că inculpatul a recunoscut în totalitate vina și faptele indicate în rechizitoriu, solicitând examinarea cauzei în baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

Deoarece aceste probe i-au confirmat integral vinovăția, instanța a încadrat acțiunile inculpatului în baza art. 188 alin. (2) lit. b), c), d), e), f) Cod penal, ca tâlhăria, adică atacul săvârșit asupra unei persoane în scopul sustragerii bunurilor, comis de două sau mai multe persoane mascate, prin pătrundere în locuință, cu aplicarea armei, însoțit de violență periculoasă pentru viața și sănătatea persoanei agresate, cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de prevederile art. 61, 76-77 Cod penal, 364¹ Cod de procedură penală, că inculpatul se caracterizează pozitiv, însă anterior a fost condamnat pentru o infracțiune similară, că a solicitat examinarea cauzei în procedură simplificată, conform art. 364¹ Cod de procedură penală, beneficiind de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoarea, concluzionând că corectarea și reeducarea lui este posibilă doar prin aplicarea unei pedepse privative de libertate.

3. Avocatul Victor Coda a declarat apel, solicitând casarea sentinței, anularea disjungării cauzelor penale și dispunerea judecării cauzei în privința lui Moroza D. și a lui Pidghirnî G. într-o singură procedură, cu trimiterea cauzei la o nouă rejudecare în aceiași instanță de fond, în alt complet de judecată.

Apelantul a invocat, că instanța de judecată neîntemeiat a stabilit pedepsa inculpatului, fără a lua în considerație circumstanțele atenuante și fără a argumenta aplicarea pedepsei maxime pentru infracțiunea respectivă.

Necătând că, inculpatul a recunoscut în totalitate faptele imputate, știind că nu este vinovat, chiar și la faza urmăririi penale a contribuit activ la descoperirea infracțiunii, nu a opus rezistență nici la reținere, nici la audiere, neeschivându-se în vreun fel de la colaborarea cu organul de urmărire penală, este unicul întreținător al familiei având și copii, a săvârșit infracțiunea sub constrângere psihică din partea lui Pidghirnî G., care, amenințându-l cu pistolul, pe care inculpatul îl percepea ca fiind

unul adevărat, l-a șantajat că-l va denunța la poliție pentru unele fapte presupuse comise de Moroza D., fiind amenințat cu aplicarea violenței față de membrii familiei sale.

Mai mult, inculpatul nu cunoștea că partea vătămată era în locuință, nepregătindu-se din timp pentru infracțiune, neavând un plan bine stabilit cum va realiza intențiile lui Pidghirnîi G. de deposedare a părții vătămate de bunurile sale, fapt confirmat chiar de către partea vătămată.

Inculpatul nu a putut beneficia de un proces de judecată corect și echitabil, atâta timp cât dosarul în privința sa a fost disjungat, neoferindu-i posibilitate să pledeze de rând cu Pidghirnîi G., nu s-a putut bucura de dreptul de a-i fi cercetat cazul multiaspectual, obiectiv și complet.

Instanța de judecată incorect a apreciat circumstanțele cauzei, nu a cercetat faptul constrângerii psihice a lui Moroza D. de către Pidghirnîi G., aplicând inculpatului o pedeapsă neproportională faptelor sale, fără a lua în considerație circumstanțele care-l eliberează de pedepșa penală.

Astfel, instanța i-a aplicat inculpatului maximul pedepsei prevăzute pentru acest tip de infracțiune, reieșind din limitele stabilite pentru infracțiunea dată, cu aplicarea prevederilor art. 364¹ Cod de procedură penală.

4. Potrivit deciziei Curții de Apel Comrat din 20 martie 2018, apelul a fost respins, ca nefondat.

Instanța de apel a reținut, că prima instanță corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept, just concluzionând că inculpatul a săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 188 alin. (2) lit. b), c), d), e), f) Cod penal, ca tâlhăria, adică atacul săvârșit asupra unei persoane în scopul vânzării bunurilor, comis de două sau mai multe persoane mascate, prin pătrundere în locuință, cu aplicarea armelor, însoțit de violență periculoasă pentru viața și sănătatea persoanei agresate cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

Împrejurările respective au fost constatate în baza probelor administrate la faza de urmărire penală, acceptate de inculpat și admise de prima instanță, fiind corect apreciate cu respectarea prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței și veridicității, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere a coroborării lor.

Astfel, în urma cercetării materialelor cauzei, instanța de apel a conchis că au fost îndeplinite cumulativ toate condițiile în vederea aplicării față de inculpat a prevederilor art. 364¹ Cod de procedură penală, acesta depunând în acest sens o cerere până la începerea cercetării judecătorești în prima instanță, cu mențiunea privind recunoașterea totală și necondiționată a faptei incriminate și renunțarea la dreptul de a solicita examinarea altor probe, probele administrate în faza de urmărire penală fiind suficiente și de natură să permită stabilirea unei pedepse.

Nu s-a constatat existența vreunei încălcări a normelor imperative din Codul de procedură penală sau din probele administrate în cursul urmăririi penale, nu rezultă că faptele inculpatului sunt stabilite dincolo de orice dubiu rezonabil, cauza fiind examinată de către prima instanță conform rigorilor legale enunțate.

Instanța de fond, la stabilirea categoriei și termenului pedepsei, corect a aplicat prevederile legale și, în conformitate cu prevederile art. 7, 75 Cod penal, a ținut cont

de gravitatea infracțiunilor săvârșite, de motivele acesteia, de personalitatea celui vinovat, de circumstanțele atenuante și agravante ale cauzei, precum și de scopul pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării inculpatului.

La numirea pedepsei, instanța de fond a ținut cont și de prevederile art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, potrivit căror, inculpatul beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în formă de închisoare, iar noile limite ale pedepsei sunt de la 5 ani și 4 luni până la 6 ani și 8 luni închisoare, limite cu care a operat instanța de fond la stabilirea pedepsei inculpatului.

Concluzia instanței de fond privind aplicarea față de inculpat a pedepsei cu închisoare pe un termen de 6 ani și 2 luni este una justă și legală, deoarece având în vedere lipsa circumstanțelor atenuante, instanța de judecată nu este impusă de a lua soluția privind coborârea pedepsei până la minimumul prevăzut de articolul corespunzător.

Totodată, chiar și în lipsa circumstanțelor agravante, soluția instanței de fond de a stabili pedepsa în limita nouă maximă este justificată reieșind din personalitatea inculpatului, care anterior a fost condamnat pentru o infracțiune similară, față de acesta fiind echitabilă aplicarea sancțiunii penale socio-educativă, aceasta fiind corespunzătoare faptei comise, dar și având în vedere scopul legii penale, care indică asupra corectării și reeducării inculpatului în vederea neadmiterii pe viitor a cărorva încălcări a ordinii de drept.

Astfel, pedepsa stabilită inculpatului, va asigura restabilirea echității sociale, corectarea și reeducarea lui, în realizarea scopului legii penale prevăzut la art. 61 Cod penal.

Nu au fost stabilite careva temeuri legale de a trimite cauza la judecare așa cum a solicitat apărătorul în ședința instanței de apel.

Or, de art. 415 alin. (1) pct. 3) Cod de procedură penală, sunt prevăzute exhaustiv cazurile de trimitere a cauzei la rejudecare și anume, atunci când nu a fost citat inculpatul, nu i s-a asigurat dreptul la interpret, nu a fost asistat de un avocat sau au fost încălcate prevederile art. 33-35.

În același timp, nu au fost stabilite careva temeuri de casare a sentinței cu trimiterea la rejudecare, deoarece solicitarea apelantului se rezumă la examinarea cauzei într-o procedură unică cu cea a lui Pidghirnii G., împreună cu care inculpatul a săvârșit infracțiunea și care l-a determinat să o comită, însă această solicitare nu se încadrează în temeiurile prevăzute de lege.

Cauza penală în privința lui Pidghirnii G. a fost disjunctată într-o procedură separată, cu atribuirea numărului de evidență 2017400336, prin ordonanța procurorului din 27.10.2017, adică la faza urmăririi penale și nu la etapa judecării cauzei, iar ordonanța respectivă nu a fost contestată de către apărare la etapa finisării urmăririi penale.

În instanța de fond, cauza penală a fost expediată pentru judecare cu învinuirea formulată față de Moroza D., iar potrivit art. 325 alin. (1) Cod de procedură penală, judecarea cauzei se efectuează numai în privința persoanei puse sub învinuire și numai în limitele învinuirii formulate în rechizitoriu.

Astfel, solicitările apelantului privind anularea disjungerii cauzei penale, dispunerea judecării cauzei în privința lui Moroza D. și Pidghirnii G. într-o

procedură comună și trimiterea cauzei la rejudecare în prima instanță, sunt neîntemeiate, fiind ilegale și în contradicție cu normele procesual-penale.

5. Avocatul Victor Coda a declarat recurs ordinar, în care solicită *casarea deciziei Curții de Apel din 17.04.2018, cu dispunerea trimiterii la rejudecare a cauzei într-un nou complet de judecată.*

Recurentul a invocat, că instanța a lăsat fără apreciere faptul că inculpatul a fost constrâns psihic de către Pidghirnîi G., ceea ce răstoarnă în totalitate învinuirea, dar și sentința. Or, instanța nu era în drept să condamne o persoană doar în baza declarațiilor acesteia, iar materialul probator administrat în cadrul urmăririi penale, cu toate că indică asupra faptului participării lui Morozaan D. la comiterea faptei penale, totuși nu indică asupra vinovăției acestuia. Organul de urmărire penală, dar și instanța de judecată trebuia din oficiu să aprecieze declarațiile lui Morozaan D. și să dispună suspendarea urmăririi penale până la descoperirea lui Pidghirnîi G., și aflarea poziției acestuia.

Astfel, după găsirea lui Pidghirnîi G., acesta ar fi putut recunoaște că l-a constrâns psihic și/sau fizic pe inculpatul Morozaan D. la comiterea faptei penale, iar ulterior Morozaan D. putea fi eliberat de răspundere penală, ceea ce face statul R. Moldova pasibil de o eventuală condamnare pentru tragerea ilegală la răspundere penală a unei persoane nevinovate, iar acest dubiu rezonabil trebuia înlăturat printr-o decizie corespunzătoare.

Nu poate fi reținută argumentarea instanței de judecată că inculpatul a înaintat cererea privind examinarea cauzei în procedura prevăzută de art. 364¹ Cod de procedură penală, care poate servi prin sine ca temei de apreciere a faptului că persoana recunoaște faptele incriminate.

Există o situație de incertitudine pentru Morozaan D. atâta timp cât nu este descoperit Pidghirnîi G., iar organul de urmărire penală a profitat de această omisiune și a constrâns procesual inculpatul, astfel încât acesta să-și asume o pedeapsă mai mică în perspectiva unei condamnări mai dure, iar așteptarea unei atitudini umaniste din partea organelor de ocrotire a normelor de drept inculpatul a văzut-o ca una puțin probabilă.

Instanța de judecată, analizând materialele dosarului, audiind participanții la proces, urma să respingă cererea de examinare a procesului penal în ordinea procedurii speciale, or, din esența cererii reiese că Morozaan D. face trimitere și la alte fapte, comise de altă persoană, date despre care instanța de judecată nu cunoaște.

În drept, recursul este fondat pe *art. 427* Cod de procedură penală.

5.1. A declarat recurs ordinar și inculpatul, solicitând atenuarea pedepsei.

Recurentul a invocat, că este vinovat de comiterea infracțiunii incriminate, recunoaște vina și se căiește sincer pentru ce, roagă să-i fie acordată șansa de a se corecta fără aplicarea pedepsei privative de libertate, dar cu aplicarea amenzii sau a muncii neremunerate în folosul comunității, sau reducerea termenului pedepsei cu închisoarea.

O astfel de pedeapsă va fi în folosul comunității și a copiilor săi, deoarece este unicul întreținător al familiei, având soție și 2 copii minori, care nu au unde trăi, fiind alungați împreună cu soția din casă. Soția nu cunoaște pe nimeni în sat și nici rude nu are, iar mama lui, care face deseori abuz de alcool, o alungă din casă.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare nominalizate pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acestea urmează a fi declarate inadmisibile din următoarele considerente.

În primul rând, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 pct. 4), 5) și 6) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină denumirea instanței care a adoptat decizia în apel, data pronunțării deciziei de apel, argumentarea ilegalității hotărârii atacate și solicitările recurentului, cu indicarea temeiurilor prevăzute în art.427 invocate în recurs și în ce constă problema de drept de importanță generală abordată în cauza data, formularea propunerilor privind hotărârea solicitată.

Însă, în recursurile de pe rol, în pofida prevederilor de drept enunțate, nu este indicat niciun temei din cele nominalizate în art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, în recursul avocatului fiind contestată decizia instanței de apel din **17.04.2018**, adică alta decât cea adoptată în speță pe 20.03.2018, fiind omisă totalmente specificarea unor concrete erori de drept și argumentarea ilegalității deciziei contestate în acest sens (*pct. 4. - 5.1. din decizie*).

Circumstanțele enunțate denotă că recursurile nu întrunesc condițiile de conținut, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al avocatului și al inculpatului cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica și să se expună, apoi, asupra unor temeiuri neargumentate legal de recurenți.

Or, conform prevederilor art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

Potrivit art. 432 alin. (2) pct. 1) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta nu îndeplinește cerințele de conținut.

Prin urmare, odată ce recursul avocatului și cel al inculpatului, nu îndeplinesc cerințele legale de conținut, ele urmează a fi declarate inadmisibile.

În al doilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în temeiul când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În această ordine de idei și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar al inculpatului, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept și clar definite (*pct. 5.1. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor contestate, inclusiv cele reproduse în pct. **2.** și **4.** din prezenta decizie,

relevă în mod concludent că instanțele de fond și de apel, legal și întemeiat au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept ale cauzei în latura pedepsei aplicate inculpatului, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, just luând în considerare personalitatea inculpatului, consecințele faptei comise de el și gradul sporit de pericol social al infracțiunilor săvârșite, ținând corect cont de prevederile art. 61, 75 Cod penal, art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, conform căror persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii. Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. Inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare.

În consecutivitatea enunțată, instanțele just au concluzionat că în cazul comiterii de către inculpat a unei infracțiuni grave, asupra persoanei în scopul sustragerii bunurilor, însoțită de violență periculoasă pentru viața și sănătatea ei, de două persoane mascate și prin pătrundere în locuință, cu aplicarea armei și cu cauzarea de daune în proporții considerabile, tâlhăria imputată prevăzând în exclusivitate pedeapsa închisorii de la 8 la 10 ani, chiar și în prezența circumstanțelor invocate de inculpat (*pct. 5.1. din decizie*), atenuarea pedepsei stabilite de instanțe, ar reprezenta o soluție de pedeapsă penală prea blândă, inechitabilă, inadecvată și disproporțională în raport cu gradul prejudiciabil al infracțiunilor săvârșite și a scopului pedepsei penale sub aspectul restabilirii echității sociale, corectării inculpaților, prevenirii săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea lor, cât și a altor persoane.

Or, soluția instanțelor de fond și de apel este conformă și jurisprudenței naționale, potrivit căreia, instanțele urmează să asigure aplicarea măsurilor aspre de pedeapsă față de persoanele adulte care au săvârșit infracțiuni grave (*pct. 17 din Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție, nr. 8 din 11.11.2013, Cu privire la unele chestiuni ce vizează individualizarea pedepsei penale*).

Deci, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale (*pct. 2., 4. din decizie*).

Pe lângă aceasta, recursul inculpatului, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 5.1. din prezenta decizie, este întemeiat doar pe critica modului în care instanțele de fond și de apel de apel au apreciat probele și circumstanțele cauzei în latura pedepsei penale.

Însă, pornind de la relevanțele art. 6 pct. 11¹), 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor, iar judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând

apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei în latura pedepsei penale în alt sens decât cel pe care îl propune inculpatul este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița c. Moldovei*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate în recursul inculpatului, că s-a aplicat ultimului o pedeapsă individualizată conform prevederilor legale, și că recursul ordinar menționat este vădit neîntemeiat.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce recursul inculpatului este vădit neîntemeiat, acestea urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 1), 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal

DECIDE :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Victor Coda, împotriva sentinței Judecătoria Cimișlia din 28 noiembrie 2017 și deciziei Curții de Apel Comrat din 20 martie 2018, în privința inculpatului Morozaan Dmitrii XXXXXXX, deoarece nu îndeplinește cerințele de conținut.

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de inculpatul Morozaan Dmitrii XXXXXXX împotriva sentinței Judecătoria Cimișlia din 28 noiembrie 2017 și deciziei Curții de Apel Comrat din 20 martie 2018, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 08 august 2018.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco